

En andra chans

Rebecca Yarros

En andra chans

Översättning: Helena Dahlgren

Lovereads

Tidigare utgivning på svenska:

Fourth Wing, 2023

Iron Flame, 2023

Onyx Storm, 2025

Allt vi aldrig avslutade, 2025

Variationer, 2025

Detta är ett skönlitterärt verk. Personer, organisationer, platser och händelser är fiktiva eller används i fiktivt syfte. Eventuella likheter med verkliga personer och händelser är oavsiktliga.

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@lovereads.se | www.loveReads.se

Originalalets titel: In the likely event

Copyright © 2023 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com

First published by Montlake, Seattle

Översättning: Helena Dahlgren

Omslag: Shasti O'Leary Soudant

Omslagsbild: © Angela Lumsden / Stocksy United;

© Dacian Groza / Stocksy United

Omslagsanpassning: Malin Tegendal

Första tryckningen

Tryckt hos ScandBook, EU 2026

ISBN 978-91-90030-23-3

*Till min syster, Kate.
För dig skulle jag gå ut i krig.
Love you, mean it.*

Kapitel ett

Nathaniel

Kabul, Afghanistan

Augusti 2021

Det här var inte direkt Maldiverna.

Jag slöt ögonen och lutade huvudet bakåt, upp mot den brännande heta eftermiddagssolen. När det blåste kunde jag nästan låtsas att fukten som rann längs med nacken och sögs upp av kragen var saltvatten från ett dopp i havet, och inte mitt eget svett. Nästan.

I stället stod jag på ett flygfält i Kabul och undrade hur i helvete det var möjligt att mina kängor inte smälte fast i asfalten i den här förbannade hettan. Kanske var min missade semester karma för att jag hade tänkt åka utan henne.

”Ska inte du vara på permis?” sa en välbekant röst på min högra sida.

”Äsch. Jag *är* på permis. Det ser du väl själv.” Jag slog upp ena ögat tillräckligt mycket för att få en skymt av Torres som stod bredvid mig, med en kamouflagemönstrad keps nedtryckt över de tjocka ögonbrynen.

”Ser vadå? Att du står på flygplatsen med huvudet bakåtfläkt som om du är med i en reklam för solkräm?”

Jag kände hur jag log. "Det här är inte någon flygplats, om du trodde det. Det är en liten bungalow vid en strand på Maldiverna. Hör du inte vågorna som skvalpar?"

Det rytmiska ljudet av snurrande propellrar fyllde luften.

"Det enda *jag* hör är att du håller på att tappa förståndet", mumlade han. "Jag tror att de är här nu."

Motvilligt öppnade jag ögonen och spanade mot horisonten efter ett plan på väg ner. Jag fick syn på det efter några sekunder.

Då var det dags igen. En gång i tiden hade jag älskat adrenalinruschen som hörde till jobbet, men numera var det svårt att se charmen med det. Fred lät så mycket mer lockande i mina öron än konstant krigföring.

"Hur i helvete blev du indragen i det här? Jag trodde att Jenkins hade hand om det här uppdraget", sa Torres.

"Jenkins åkte på något virus inatt, och jag ville inte be Ward hoppa över sin ledighet. Han har ju barn." Jag justerade axelremmen på geväret samtidigt som C-130:an landade på banan. "Så nu är det jag som är barnvakt åt senator Laurens assistent."

"Jag hjälper dig om det behövs, det vet du."

"Jag uppskattar det."

Min bästa vän hade inte lämnat min sida sedan vi blev antagna till Special Forces. Fan, inte ens innan det.

"Förhoppningsvis är Jenkins på benen igen nästa vecka, och då är jag på väg till Maldiverna innan senatorerna kommer." Jag kunde nästan känna smaken av de där fruktiga paraplydrinkarna... fast just det, det var ju bara den metalliska smaken av flygbränsle.

"Vet du, de flesta killar jag känner använder sin ledighet till att åka hem och träffa familjen." Torres kastade en snabb blick bakåt mot resten av teamet som kom gående mot oss, i full färd med att försöka släta ut sina uniformer. Som om det ens var möjligt att se någorlunda okej ut efter fyra månader i tjänst.

"De flesta killar jag känner till har inte min familj." Jag ryckte på axlarna. Mamma hade varit borta i fem år nu, och den enda

anledningen till att jag frivilligt skulle gå med på att träffa min far var för att begrava honom.

Mina kollegor kom fram och ställde upp sig, och vi vände oss mot planet. Graham tog plats på min andra sida. "Vill du att jag kör?"

"Japp", svarade jag. Jag hade redan valt ut vilka killar jag ville jobba med tills Jenkins var tillbaka. Parker och Elston väntade på ambassaden.

"Är alla här?" Major Webb klev fram och kliade sig på hakan.

"Herrejävlar! Jag minns knappt när jag såg ditt ansikte senast", skämtade Graham och flinade brett mot vår befälhavare. Hans kritvita leende stod i stark kontrast till den mörkbruna hyn.

Webb mumlade något ohörbart om politiker, samtidigt som planet taxade in på flygledarnas signal.

Det fanns onekligen vissa fördelar med att tillhöra elitstyrkan inom Special Forces. Den avspänt kamratliga jargongen och att slippa raka sig var definitivt två av dem. Att bli snuvad på sin ledighet för att agera livvakt åt ett gäng paragrafryttare? Inte direkt en förmån. Jag hade ägnat en timme imorse åt att läsa igenom Greg Newcastles personakt. Mitt nya skyddsobjekt var trettiofyra år gammal och stabschef åt senator Lauren, och han tycktes ha den där välpolerade auran som tar en direkt från Harvards juristprogram till Capitol Hill utan att passera gå. Gruppen var här på en så kallad "researchresa" för att rapportera hem om hur det gick med USA:s reträtt från Afghanistan. Jag tvivlade starkt på att de skulle bli nöjda med vad de fick reda på.

"Bara för att friska upp minnet..." Webb tog upp ett hopvikt papper ur fickan och såg på oss som blivit utsedda till säkerhetsansvariga. "Maroon, ditt team har hand om Baker från kongressledamot Garcias kontor", började han och tilltalade oss med tacknamnen vi skulle använda för uppdraget. "Gold, du tar Turner från kongressledamot Murphy. White, du har hand om Holt från senator Lius kontor. Green, du ansvarar för Astor från senator Laurens kontor..."

”Det är Greg Newcastles personakt som jag har fått ...”, avbröt jag.

Webb sneglade ner på pappret. ”Verkar som att de ändrade det i sista minuten. Du har Astor nu. Uppdraget är detsamma. Deras kontor fokuserar på de södra provinserna – det är de som jobbar på att få tjejerna i det där schacklaget till USA.”

Astor. Mitt hjärta for upp i halsgropen. Det kunde inte vara hon. Omöjligt.

”Ta det lugnt”, viskade Torres. ”Det är ett vanligt efternamn.”

Absolut. Och senaste gången jag hörde från henne hade hon jobbat på någon advokatfirma i New York, men det var tre år sedan.

Regnet hade trängt igenom min jacka den dagen...

Jag tryckte undan tankarna när planet parkerade framför oss, dirigerat av markpersonalen. Hettan fick asfalten att dallra, förvrängde synen när den bakre dörren sakta sänktes ner mot marken och piloterna stängde av motorerna.

Först klev ett gäng uniformerade militärer av planet, med en grupp civila som jag antog var senatorernas assistenter i släptåg. En av kostymnissarna behövde hjälp att ta sig nedför rampen.

Jag höjde på ögonbrynen. Killen klarade inte ens att gå av rampen själv men tyckte att det var en bra idé att dra till Afghanistan?

”Du kan inte mena allvar”, muttrade Kellman, eller sergeant White som han hette på det här uppdraget. ”Snälla, säg att det där inte är min kille.”

”Nu börjas det”, teatervisade Torres vid min sida.

Jag tog ett djupt andetag och räknade till tio, hoppades att tålmodet mirakulöst skulle infinna sig. Det gjorde det inte. Snacka om slöseri med vår tid.

Flygsoldaterna log brett när de kom emot oss. Så klart att de log, de var ju här för att bli av med kostymnissarna. Jag tvivlade på att de skulle le lika stort om de själva tvingades eskortera runt ett gäng självgodas civila till olika militärbaser som om det vore turistmål och inte aktiva krigszoner.

Major Webb gick fram, och våra kollegor lotsade fram politikererna mot oss. De var sex stycken totalt, och...

Mitt. Hjärta. Tvärstannade.

Jag blinkade sakta en gång, och så en gång till medan den dallrande värmen försvann i en plötslig vindpust. Det gick inte att ta miste på det honungsblonda håret eller det där miljondollarleendet. Jag var beredd att ta gift på att ögonen som gömdes bakom solglasögonen var mörkbruna och inramade av tjocka fransar. Mina händer ryckte till, som om de fortfarande mindes hur hennes kropp hade känts.

Det var *hon*.

"Är du okej?" viskade Torres. "Det ser ut som om du tänker spy upp frukosten."

Nej, jag var inte *okej*. Jag var så långt ifrån okej som New York är från Afghanistan. Jag kunde inte få fram så mycket som ett ord. Tio år hade gått sedan vi hade träffats för första gången på en helt annan landningsbana. Ändå blev jag mållös bara av att se henne.

Hon sträckte fram högerhanden åt Webb för att hälsa samtidigt som hon drog upp axelremmen på en minst sagt bekant, armégrön ryggsäck med den lediga handen. Hon hade alltså kvar den? Solen lyste över hennes fingrar och något glittrigt reflekterades tillbaka mot mig, skarpare än en signalspegel.

Vad. I. Hela. Helvete. Mitt lögnaktiga hjärta började slå igen, så hårt att det gjorde ont.

Den enda kvinnan jag någonsin älskat stod här – mitt i en jävla krigszon – med en annan mans ring på fingret. Hon skulle bli någon annans *fru*. Jag kände inte ens den jäveln, men jag hatade honom redan, visste direkt att han inte förtjänade henne. Inte för att jag heller gjorde det. Det hade alltid varit problemet för oss.

Hon vände sig mot mig, och hennes leende bleknade för att i stället övergå i en misstrogen min. Hennes fingrar darrade när hon sköt upp solglasögonen i håret och visade upp ett par vidöppna, bruna ögon som såg lika förvånade ut som jag kände mig.

Bröstet drogs ihop som ett skruvstäd.

I ögonvrån såg jag Webb gå runt och presentera politikerna för sina livvakter. Han började närma sig oss nu, men vi stod där helt blickstill, som om vi räknade ner till en atomsprängning, och bara stirrade på varandra. Tre, fyra meter, kanske mindre, skilde oss åt. På något sätt kändes avståndet på tok för stort och alldeles för litet på en och samma gång.

Hon tog ett kliv framåt och ryckte till, sedan fångade hon upp håret med handen. Det hade börjat blåsa ordentligt nu och det yrde sand överallt, i luften och på den vita blusen som hon kavlat upp till armbågarna. Vad *fan* gjorde hon här? Hon hörde inte hemma här. Hon hörde hemma i ett hörnkontor där ingen och inget kunde röra henne... särskilt inte jag.

"Ms Astor, får jag presentera...", började Webb.

"Nathaniel Phelan", fortsatte hon och såg på mig som om hon aldrig skulle få se mitt ansikte igen. Som om hon försökte memorera varenda liten förändring, varje nytt ärr jag fått de senaste tre åren.

"Izzy." Det var allt jag fick fram. Den gigantiska diamanten på hennes finger blinkade som en varningslampa. Vem fan hade hon sagt ja till?

"Känner ni varandra?" Webb rynkade lätt ögonbrynen och lät blicken svepa mellan oss.

"Ja", sa jag.

"Inte längre", svarade hon exakt samtidigt.

Skit också.

"Okej?" Webb fortsatte att titta mellan oss. Det var tydligt att han tolkade tystnaden som precis så obekväm som den faktiskt var. "Kommer det här bli ett problem?"

Ja. Ett jävligt stort problem. Miljontals outtalade ord hängde i luften mellan oss, lika täta och obevekliga som sandkornen som yrde runt landningsbanan.

"Jag kan be om omplacering...", försökte Webb.

”Nej”, fräste jag. Glöm att jag skulle riskera hennes säkerhet genom att låta någon annan se efter henne. Inte en chans i helvete. Hon var fast med mig, vare sig hon gillade det eller inte.

Webb blinkade, det närmaste han kom till att se förvånad ut. Sedan vände han sig mot Izzy. ”Ms Astor?”

”Det går bra. Jag vill inte ställa till besvär”, svarade hon med ett avspänt, strålande och hundra procent falskt leende som fick det att isa längs ryggraden på mig.

”Okej, då”, sa Webb långsamt. Sedan vände han sig mot mig och mimade *lycka till* innan han gick vidare.

Izzy och jag stod kvar och såg på varandra medan alla känslor jag försökt begrava de senaste tre åren klöste sig tillbaka upp till ytan, rev upp ärr som aldrig riktigt läkt. Så klart att vi skulle mötas igen på det här viset. Vi hade alltid haft en spöklik förmåga att stöta på varandra vid sämsta tänkbara tillfälle, på de allra mest olämpliga platserna. Det kändes nästan passande att det var på ett slagfält den här gången.

”Jag trodde att du var i New York”, fick jag till slut ur mig. Min röst var sträv, som om den släpats över asfalt. *Där ingen aktivt försöker spränga dig i småbitar.*

”Jaså?” Hon höjde på ögonbrynet och rättade till ryggsäcken som höll på att glida ner från axeln. ”Vad lustigt, för jag trodde att du var död. Tydligen hade vi fel båda två.”

Kapitel två

Izzy

Saint Louis

November 2011

”Femton A. Femton A”, mumlade jag och letade efter rätt plats samtidigt som jag trängde mig fram genom den fullsatta mittgången på det lilla planet. Handtaget på kabinväskan var nära att glida ur mina fuktiga händer vid varje steg jag tog. När jag fick syn på min rad drog jag en lättnadens suck över att bagagehyllan ovanför fortfarande var tom, men svor tyst när jag insåg att A var ett fönstersäte.

Magen knöt sig. Hade jag verkligen bokat en fönsterplats? Där man kan se varje liten potentiell katastrof närma sig?

Vänta lite. Det satt redan en kille på fönsterplatsen, med huvudet nedböjt så att det enda som syntes var St. Louis Blues-loggan på hans keps. Kanske hade jag läst fel på biljetten.

Jag krånglade mig fram till rätt rad. Sedan ställde jag mig på tå och försökte skjuta upp väskan så långt armarna nådde, upp mot bagagehyllan. Den slog i kanten, men enda sättet att nå hela vägen upp var om jag ställde mig på sätet... eller växte femton centimeter till.

Jag tappade greppet, och den klarröda väskan föll rakt mot mitt ansikte. Innan jag hann haja till fångades den upp av en enorm hand bara ett par centimeter från min näsa.

Men herregud.

”Det där var nära ögat”, konstaterade en mörk röst bakom väskan. ”Ska jag hjälpa dig med den där?”

”Ja, tack”, svarade jag och försökte justera greppet.

Först såg jag bara St. Louis Blues-kepsen när killen på något sätt lyckades vrida på sig, resa sig upp, kliva ut i gången och jonglera min väska i en enda smidig rörelse. *Imponerande.*

”Så där, ja.” Han sköt in handbagaget på bagagehyllan helt utan ansträngning.

”Tack. Trodde att den skulle ta kål på mig där ett tag.” Jag log och vred på huvudet för att kunna se upp – och upp igen – på honom.

Jäklar. Han var ... het. Het på ett sätt som kunde sätta igång brandlarm. Ett tunt lager mörk skäggstubb täckte den markerade käklinjen. Inte ens skärsåret och det lila blåmärket på den svullna underläppen kunde få honom att se mindre snygg ut, för hans ögon ... alltså, wow. Bara ... *wow*. De där kristallklara blå ögonen stal vartenda ord jag hade i skallen.

Och nu stirrade jag också. Inte så där charmigt och flörtigt som min syster Serena skulle ha gjort medan hon bad om hans telefonnummer och fick det. Nej, det här var den sortens pinsamma råstirrande man inte kan hejda.

Stäng munnen, är du snäll.

Nej, jag tittade visst fortfarande. Stirrade. Fånglodde.

”Jag med”, sa han. Ett litet leende lekte i ena mungipan.

Jag blinkade häpet. *Vadå jag med?* ”Ursäkta?”

Han rynkade pannan. ”Jag med”, upprepade han. ”Jag trodde också att den där väskan skulle krascha rakt ner i ditt ansikte.”

”Jaha.” Jag försökte dra håret bakom öronen, men så kom jag på att jag hade satt upp det i en slarvig knut, så det fanns inget

att dra undan. Fantastiskt. Och nu hettade kinderna också, vilket bara kunde innebära en sak. Jag var röd som en tomat i ansiktet.

Han satte sig igen, och jag insåg att vårt lilla möte hade blockerat vägen för resten av passagerarna.

”Förlåt”, mumlade jag till personen bakom mig och dök ner på plats 15B. ”Vad skumt, jag hade kunnat svära på att jag hade platsen vid fönstret.” Jag drog axelremsväskan över huvudet, öppnade jackan och försökte krängla mig ur den utan att röra mig alltför mycket. Med min tur skulle jag säkert råka drämma till Blue Eyes med armbågen och göra bort mig ännu mer.

”Åh, just fan.” Han vände sig mot mig med en grimas. ”Jag bytte plats med en kvinna bort vid 7A så att hon kunde sitta med sin unge. Jag slår vad om att jag råkade ta din plats av misstag.” Han sträckte sig efter en militärgrön ryggsäck som låg under sätet framför. Hans breda axlar snuddade vid mitt knä när han lutade sig fram. ”Vi byter.”

”Nej!” utbrast jag.

Han stannade upp och vände sig sakta åt mitt håll. ”Inte?”

”Alltså, jag avskyr att få fönsterplatsen. Jag tycker faktiskt att det är ganska läbbigt att flyga, så det här är mycket bättre.” Gud vad jag babblade. ”Om inte du hellre vill ha gången, förstås?” Jag höll andan och hoppades innerligt att han inte ville det.

Han skakade på huvudet. ”Nej, det här blir bra. Flygrädd, alltså?” Han lät inte ett dugg hånfull.

”Japp.” Jag kände hur axlarna sjönk av lättnad, vek ihop jackan och tryckte in den under sätet framför tillsammans med väskan.

”Varför?” undrade han. ”Om du inte har något emot att jag frågar?”

Kinderna hettade igen. ”Jag har alltid varit rädd för att flyga. Det är något med det som bara ...” Jag skakade på huvudet. ”Jag menar, statistiskt sett är vi säkra, det vet jag. Förra året var olycksfrekvensen en på 1,3 miljoner, vilket är sämre än året innan, då det var en på 1,5 miljoner. När man tänker på hur många flygplan det finns så är det väl inte så illa jämfört med bil, där oddsen är en på

103, men ändå... 828 personer dog förra året, och jag vill inte vara en av de 828." *Du babblar igen.* Jag knep ihop munnen och bad min hjärna att hålla tyst.

"Hm." Två små rynkor dök upp mellan hans ögonbryn. "Har aldrig tänkt på det så."

"Jag gissar att du inte är rädd för att flyga?" Den här killen såg inte ut att vara rädd för något.

"Jag vet faktiskt inte. Jag har aldrig flugit förut, och nu när du har rabblat upp en massa statistik börjar jag ifrågasätta mitt val."

"Åh, gud. Förlåt." Jag slog handen för munnen. "Jag babblar när jag blir nervös. Och jag har adhd. Och jag tog inte min medicin imorse, för jag lade den bredvid apelsinjuicen, men sedan drack Serena upp juicen, och jag tappade fokus när jag höll upp mer, så pillret ligger säkert fortfarande kvar där..." Jag skyndade mig att blunda samtidigt som jag grimaserade för mig själv. Ett djupt andetag senare slog jag upp ögonen och såg att han betraktade mig uppmärksam. "Förlåt. Jag glömde säga att jag överanalyserar precis allt också. Babbel deluxe."

Ett litet leende smög sig fram på hans läppar. "Ingen fara. Så varför flyga alls, då?" Han justerade ventilationen ovanför sitt huvud, kavlade upp ärmarna på sin svarta farfarströja, och... wow. Om hans underarmar såg ut så där, tänk bara hur resten av kroppen måste se ut.

"På grund av thanksgiving." Jag ryckte på axlarna. "Mina föräldrar åkte iväg på en sådan där jorden-runt-kryssning efter att de släppt av mig på college, och min syster Serena går tredje året på Wash U – hon pluggar journalistik. Eftersom jag går på Syracuse kändes det enklast att flyga, så att vi kunde fira tillsammans all-ihop. Du då?"

"Jag ska till grundutbildningen på Fort Benning. Jag heter Nathaniel Phelan, förresten. Mina vänner kallar mig Nate."

Strömmen av passagerare i gången hade tunnats ut. Nu syntes bara några stressade efterslänrare.

”Hej, Nate. Jag heter Izzy.” Jag sträckte fram handen och han tog den i sin. ”Izzy Astor.”

Jag vet inte hur jag lyckades säga hela mitt namn när allt jag kunde tänka på var hur hans stora, valkiga hand kändes runt min och den elektriska värmen som fick det att fladdra till i magen av hans beröring.

Jag var inte någon som trodde på blixtar och dunder, allt det där ”kärlek vid första ögonkastet”-struntpratet man läste om i romanceböcker, men här satt jag nu och upplevde det. Blixtar och dunder. Hans ögon glimmade till, som om han också känt det. Inte en stöt, direkt, utan mer som en pirrande, oförklarlig känsla av intensiv medvetenhet. En koppling, det där tillfredsställande klicket när sista pusselbiten faller på plats.

Serena skulle ha kallat det ödet, men hon var en hopplös romantiker.

Jag kallade det attraktion.

”Trevligt att träffas, Izzy.” Han skakade långsamt min hand och släppte den ännu långsammare. Hans fingertoppar väckte liv i varenda nerv i handflatan när de sakta gled ner. ”Smeknamn för Isabelle, gissar jag?”

”Faktiskt inte. Isabeau.” Jag började knäppa fast bältet och dra åt det över höfterna.

”Isabeau”, upprepade han medan han spände sitt eget säkerhetsbälte.

”Japp. Mamma hade en grej för *Ladyhawke*.”

Gången var tom nu. Alla var tydligen ombord.

”Vad är en *Ladyhawke*?” frågade Nate.

”En gammal åttiotalsfilm som utspelar sig på medeltiden. Den handlar om ett förälskat par som älskar varandra så mycket att de råkar reta upp en ond biskop. Biskopen vill själv ha tjejen, men hon älskar Navarre, så biskopen uttalar en förbannelse över dem. Navarre förvandlas till en varg om natten och hon förvandlas till en hök på dagen, så de kan bara träffas i gryningen och precis när

det skymmer. Isabeau är tjejen – ja, eller höken, då.” *Sluta babbla!* Herregud, varför är jag så här?

”Låter... tragiskt.”

”Mina damer och herrar, välkomna ombord på Transcontinental Airlines flight 826”, hördes flygvärdinnans röst i högtalaren.

”Inte helt tragiskt. De bryter förbannelsen, så det slutar lyckligt.” Jag lutade mig fram, fiskade upp mobilen ur väskan och fick syn på två olästa meddelanden från Serena.

Serena: Messa när du sitter på planet.

Serena: Jag menar allvar!

Meddelandena hade skickats med en kvarts mellanrum.

”Om du inte redan gjort det, lägg undan handbagaget i hyllan ovanför eller under sätet framför dig. Sätt dig ner och spänn fast säkerhetsbältet”, fortsatte flygvärdinnan med sitt kvittriga men ändå professionella tonfall.

Jag skyndade mig att svara min syster.

Isabeau: Ombord nu.

Serena: Jag blev orolig.

Jag log och skakade på huvudet. Serena oroade sig aldrig för något, förutom mig.

Isabeau: Orolig? Vadå, trodde du att jag skulle tappa bort mig mellan säkerhetskontrollen och gaten?

Serena: Man vet aldrig med dig.

Herregud. Så farligt var det faktiskt inte.

Isabeau: Älskar dig. Tack för den här veckan.

Serena: Älskar dig ännu mer. Messa när du har landat.

Flygvärdinnan fortsatte med säkerhetsgenomgången.

”Om du sitter vid en nödutgång, läs instruktionerna i kortet som ligger i stolsfickan framför dig...”

Jag tittade upp. ”Det är vi”, sa jag till Nate. ”Vi sitter vid nödutgången.”

Han kollade markeringarna på dörren och drog sedan fram kortet med säkerhetsinformationen medan flygvärdinnan informerade om

att det var en rökfri flygning. Kunde han *bli* ännu sötare? Tydliggen.

Han läste säkerhetsinstruktionerna medan kabindörren stängdes. Plötsligt började mitt hjärta slå snabbare. Ångesten slog till med full kraft, som på beställning. Jag fumlade med telefonen, kollade Instagram och Twitter innan jag slog på flygläget och lade ner telefonen i framfickan på min dunväst. När jag kände hur halsen snörptes åt vred jag upp luftflödet till max.

Nate stoppade tillbaka kortet i stolsfickan och tittade ut på marken. Dimman låg tät utanför och vi var redan tjugo minuter försenade.

”Glöm inte telefonen”, påminde jag sekunden innan flygvärddinnan sa samma sak i högtalarna. ”Den måste vara i flygläge.”

”Jag har ingen telefon, så det är lugnt.” Han log, sedan grimaserade han och drog med tungan över den spruckna underläppen.

”Vad hände där?” Jag pekade mot mina egna läppar. ”Om du inte har något emot att *jag* frågar den här gången.”

Leendet bleknade. ”Jag blev lite osams med någon. Lång historia.” Han tog fram en pocketbok ur sätet. *Into Thin Air* av Jon Krakauer.

Han gillade alltså att läsa också? Den här killen blev bara hetare och hetare.

Jag fattade hinten och grävde fram min egen bok ur väskan och bläddrade fram till kapitel elva i *Half-Blood* av Jennifer L. Armentrout.

Nu var det en mörkare röst som hördes ur högtalarna. ”Kabinen förbereds för avgång.”

”Är den bra?” frågade Nate när planet började taxa ut från gaten.

”Jag älskar den. Fast du verkar vara mer av en facklitteraturkille.” Jag nickade mot hans bok. ”Hur är den?” Han såg ut att vara ungefär halvvägs igenom.

Planet svängde och började rulla framåt. Jag drog in ett djupt andetag.

”Den är bra. Riktigt bra. Jag hittade den på en lista över hundra

böcker man ska ha läst innan man fyller trettio. Jag jobbar mig igenom hela listan.” Han sneglade på mig. ”Du, går det bra?”

”Jadå”, svarade jag samtidigt som magen vändes ut och in. ”Visste du att de farligaste momenten under flygningen är de tre första minuterna efter start och de åtta sista innan landning?”

”Det visste jag inte.”

Jag svalde. Hårt. ”Jag brukade ta lugnande. Receptbelagda tabletter så klart, jag håller mig borta från allt som är olagligt. Men det är lugnt om du håller på med sådant.” Jag grimaserade åt mina egna ord. Vad fan höll jag på med? Hur kom det sig att min egen hjärna var min värsta fiende?

”Inte min grej. Varför slutade du ta lugnande?”

”De knockar mig totalt. En gång höll jag på att missa att byta plan i Philly. Flygvärdinnan fick skaka liv i mig, och sedan fick jag springa hela vägen till gaten. Dörren var redan stängd, men de släppte in mig. Så, inget mer lugnande för mig.”

Nu stod vi och väntade på att få starta. *Sluta titta ut genom fönstret. Det blir bara värre.*

”Låter rimligt.” Han harklade sig. ”Så vad pluggar du på Syracuse?” Hans genomskinliga försök att distrahera mig fick mig att le.

”PR och kommunikation.” Jag höll tillbaka ett skratt. ”I vanliga fall är jag rätt bra med människor. Åtminstone tills du sätter mig på ett flygplan.”

”Jag tycker att du klarar dig fint.” Han log, och gud hjälpe mig, en liten smilgrop dök upp i högra kinden.

”Du då? Varför armén och inte college?” Jag slog igen boken och lade den i knäet.

”Inte riktigt ett alternativ för mig. Mina betyg var bra, men inte stipendie-bra, och vi har inte ens råd med kabel-tv, än mindre college. Ärligt talat? Mina föräldrar behöver hjälp. De har en liten gård strax söder om Shipman, Illinois.” Han tittade bort. ”Egentligen är det mammas gård. Hon ärvde den av morfar. Hur

som helst, armén betalar för college, så det var bara att ge sig av.”

Jag nickade, men var inte så dum att jag trodde att jag förstod. Det här var raka motsatsen till hur jag blivit uppfostrad, där frågan alltid varit *vilket* college, inte *om* jag skulle gå på college. Mamma och pappa brukade skämtsamt kalla min studieavgift för föräldraavgift, eftersom det var de som betalade för min utbildning. Jag hade aldrig behövt kämpa med den sortens beslut som Nate stod inför. ”Och vad vill du göra när du tagit examen?”

Han rynkade pannan. ”Har inte tänkt så långt än. Kanske undervisa. Jag gillar engelska. Något med litteratur. Eller så visar det sig att jag gillar armén. Special Forces verkar rätt häftigt.”

”Mina damer och herrar, det här är er kapten. Först och främst vill jag välkomna er ombord på flight 826 som ska ta oss direkt till Atlanta utan byten. Som ni kanske har märkt är det väldigt dimmigt ute, och det har lett till förseningar här idag. Just nu ser vi ut att vara nummer tjugotvå på tur för avfärd. Det innebär att det dröjer cirka fyrtio minuter innan vi är i luften...”

En kollektiv suck gick genom planet. Jag suckade, jag också.

”De goda nyheterna är att vädret ser bra ut när vi väl kommer upp, så vi försöker ta igen tiden i luften. Tack för ert tålamod.”

Runt omkring oss hördes plingande ljud när folk tryckte på serviceknappen. Antagligen var de stressade över att missa sina anknytningar.

”Ska du byta plan i Atlanta?” frågade jag Nate.

”Ja, till Columbus, men jag har några timmar till godo.” Han drog tummen över läppen igen och skruvade på sig i sätet.

”Jag har antiseptisk salva i väskan”, sa jag. ”Och Alvedon, om det gör ont.”

Han höjde på ögonbrynen. ”Har du ett första hjälpen-kit i handväskan?”

Mina kinder hettade till på nytt. ”Bara det nödvändigaste. Man vet ju aldrig när man fastnar på en landningsbana med en främling som har en lång historia om en sprucken läpp”, sa jag och log.

Hans skratt var tyst och försiktigt, knappt hörbart. "Det är lugnt. Jag har varit med om värre."

"Det där lät inte så värst övertygande." Han hade en liten knöl på näsan och jag kunde inte låta bli att undra om han brutit den någon gång.

Den här gången skrattade han högre. "Lita på mig. Det är ingen fara."

"Ni måste ha varit ordentligt osams."

"Så brukar det vara." Han blev tyst, och mitt bröst kändes trångt när jag insåg att jag hade lagt mig i sådant jag inte hade med att göra. Igen.

"Vad har du mer på den där listan över böcker man måste läsa?" frågade jag.

"Hmm." Han blickade uppåt, som om han tänkte efter. "*The Outsiders*, av ..."

"S. E. Hinton", fyllde jag i.

Fan också, jag avbröt honom. "Inte helt otippat. Den delar de väl ut till varje presumtiv bad boy redan första året på high school." Jag kunde inte sluta le.

"Hörru." Han drog sig undan, som om jag sårat honom. "Finns det något med det här", sa han och gjorde en gest mot sig själv, "som säger att jag är en bad boy? Jag växte upp på en bondgård."

Jag skrattade och tänkte knappt på att vi sakta rullade fram i kön till startbanan. "Med den kroppen? Det ansiktet? Den där läppen? Och för att inte tala om de där uppskrapade knogarna?" Jag kastade en blick på hans arm och lade märke till tatueringarna; svart bläck mot bar hud. "Och tatueringar dessutom? Snacka om klassiskt bad boy-material. Jag slår vad om att du lämnar en hel uppsjö av krossade hjärtan kvar där hemma."

"Vem säger ens *uppsjö* i ett normalt samtal?"

Hans leende fick mitt eget att växa. Bad boy eller inte – jag visste att Nates leende hade fått mer än ett par trosor att falla till marken.

Om vi inte suttit ombord på det här planet hade jag kanske till och med övervägt att ha mitt livs första one night stand.

”Vänta förresten, jag vet. Duktiga små collegeflickor.”

”Touché.” Jag såg på honom. ”Du har verkligen den där heta, grubblande *svår kille*-auran, vet du det? Väldigt Jess Mariano.”

”Jess vem?” Han blinkade oförstående.

”Jess Mariano”, lyckades jag få fram. Gud, de där *ögonen*. De skulle ta kål på mig. Färgen påminde mig om sjöarna uppe vid Silverton – inte riktigt isblå, utan mer åt det blågröna hållet. ”Du vet, från *Gilmore Girls*.”

”Aldrig sett.” Han skakade på huvudet.

”Nähä, men om du någonsin gör det, kom ihåg att du i princip är Jess – bara ... längre och hetare.” Jag knep ihop munnen, men det var för sent.

”Hetare, alltså?” Han gav mig en retsam blick som fick min kroppstemperatur att stiga ytterligare några grader.

”Glöm att jag sa det.” Förödmjukad tittade jag bort och drog ner dragkedjan på min hoodie. Hur varmt var det här inne egentligen? ”Vad gillar du mer att läsa?”

Hans ögon smalnade en aning, men han verkade hänga med i det plötsliga ämnesbytet. ”Jag har redan läst *Fahrenheit 451*, *Flugornas herre*, *Den siste mohikanen* ...”

”Den filmen är så bra”, suckade jag. ”När han säger till henne att han ska hitta henne alldeles innan han hoppar genom vattenfallet? Magiskt. Och sååå romantiskt.”

”Filmen räknas inte!” Han skakade på huvudet och skrattade. ”Och det är inte en romantisk berättelse. Det är ett äventyr, med lite kärlek inblandat, men det är inte direkt romance.”

”Hur kan du säga att det inte är romance?”

”För att boken är lite annorlunda än filmen.” Han ryckte på axlarna.

”Vadå annorlunda?”

”Vill du verkligen veta?”

”Ja!” Jag älskade den filmen. Varje gång jag led av brustet hjärta såg jag om den och åt en massa glass.

”Cora dör.”

Jag tappade hakan.

Nate gjorde en ursäktande grimas. ”Du frågade faktiskt.”

”Jaha, då kommer jag *aldrig* läsa den. Jag håller mig till filmen”, muttrade jag medan vi rullade framåt i kön. Att titta ut genom fönstret hjälpte inte direkt. Noll sikt.

Minuterna flög förbi medan vi gick igenom fler av böckerna på hans lista. En del, som *Den store Gatsby*, hade jag läst när jag gick på high school, men andra, som *Band of Brothers*, hade jag inte hunnit med.

”Okej, hur skulle din lista över hundra böcker man måste läsa se ut?” frågade han.

”Bra fråga.” Jag lutade huvudet åt sidan medan vi fortsatte framåt. ”*Stolthet och fördom*, helt klart. Och så *Öster om Eden*...”

”Åh nej, jag fick nog av Steinbeck efter *Vredens druvor*.”

”*Öster om Eden* är mycket bättre.” Jag nickade som om det var ett obestriddigt faktum. ”Vad mer? *Tjänarinnans berättelse*, och *Den odödliga Henrietta Lacks* var också jättebra... åh, har du läst *Hunger Games*-böckerna än? Den tredje kom ut förra året, och den är helt fantastisk.”

”Nej, det har jag inte. Jag läste just klart *Huckleberry Finn* innan jag började med den här.” Han sneglade ner på boken han höll i handen. ”Kanske borde jag leta reda på en mer modern lista.”

”Åh, *Huck Finn* är toppen. Inget går upp mot att segla längs med Mississippi.”

”Den var bra”, höll han med. ”Jag kommer inte ha mycket till lästid under grundutbildningen, men jag packade ner några böcker utifall att.” Han sänkte rösten. ”En kompis som gick utbildningen förra året sa att de tar ifrån en nästan allt när man checkar in, så jag har lagt min iPod i en påse med mitt namn på.”

”Hur gamm...” Jag bet mig i läppen innan resten av frågan hann

ut. Vad hade jag med hur gammal han var att göra? Men han såg ut att vara i min ålder.

”Hur gammal är jag?” fortsatte han.

Jag nickade.

”Fyllde nitton förra månaden. Du då?”

”Jag är arton fram tills mars. Jag går första året på college.” Jag drog med tummen längs kanten på min bok för att hålla händerna sysselsatta. ”Är du inte ... nervös?”

”Vadå, för att flyga?” Han rynkade lätt på pannan.

”Nej, för att gå med i armén. Det pågår ju flera krig.” Margo, min rumskamrat, hade förlorat sin storebror i Irak för ett par år sedan, men det tänkte jag inte säga något om.

Nu hade de börjat skölja bort is från vingarna med spolarvätska.

”Jo, jag har hört talas om det.” Där var den igen, den lilla gropan i kinden. Han tog ett djupt andetag och tittade framför sig, som om han verkligen funderade på vad han skulle säga härnäst. ”Jag skulle ljuga om jag sa att jag inte hade tänkt på hela den där döds-grejen. Men så som jag ser det finns det alla möjliga sorters krig. Vissa syns bara mer än andra. Det här blir knappast första gången någon ger sig på mig, men den här gången kommer jag åtminstone vara beväpnad. Och risken är värd belöningen, i alla fall tycker jag det. Tänk om du inte hade gått på det här planet. Då skulle vi aldrig ha träffats. Risker och utdelning, eller vad säger man?” Han tittade åt mitt håll och våra ögon möttes.

Plötsligt hade min önskan att kliva av planet ingenting att göra med flygrädsla längre. Det hade däremot allt att göra med Nathaniel. Om vi hade träffats på campus, eller hemma i Denver, skulle det här samtalet inte behöva ta slut om ett par timmar, när vi landade i Atlanta.

Men å andra sidan, om vi faktiskt hade varit där skulle vi nog aldrig ha börjat prata över huvud taget. Jag var inte direkt känd för att flörta med toksnygga främlingar. Det överlät jag åt Margo. De tysta, tillgängliga killarna var mer min typ.

”Jag skulle kunna skicka ett par böcker till dig”, sa jag lågt. ”Om du får läsa, alltså, och inte har tillräckligt med böcker där borta.”

”Menar du allvar? Skulle du göra det?” Hans ögon blev stora av förvåning.

Jag nickade, och leendet han gav mig till svar fick pulsen att rusa.

”Kabinpersonal, förbered för start”, sa piloten över högtalar-systemet.

Jaha, då var det vår tur.

Stewarden närmast oss bad någon längre fram att fälla upp sitt bord och gick sedan till sin plats och spände fast sig med ansiktet vänt mot oss.

Jag grep tag i armstödet när motorerna dånade till liv och vi körde iväg, så snabbt att vi trycktes tillbaka mot sätena. Dimman hade lättat en aning och jag kunde nästan skönja kanten på landningsbanan när vi rusade förbi. Jag blundade hårt och försökte andas lugnt. Sedan slog jag upp ögonen igen.

Nate tittade åt mitt håll innan han sträckte ut handen med handflatan uppåt.

”Jag klarar mig”, sa jag sammanbitet och försökte komma ihåg att andas in genom näsan och ut genom munnen.

”Ta den. Jag bits inte.”

Äh, vad fan.

Jag grep tag i hans hand, och han flätade sina fingrar runt mina. Värmen spreds som en löpeld över min kallsvettiga hud.

”Det är bara att klämma till om det behövs. Du kan inte krossa mig.”

”Du kommer ångra att du sa det där.” Jag höll så hårt i hans hand att knogarna vitnade och andades allt snabbare när flygplanet accelererade.

”Det tror jag knappast.” Han strök med tummen över min. ”Tre minuter, var det inte så du sa? De första tre minuterna efter start?”

”Japp.”

Han lade andra handen över våra hopflätade fingrar och tryckte

på några knappar på klockan på sin handled. ”Så. När det har gått tre minuter kan du slappna av tills vi landar.”

”Gud vad gullig du är.” Hjulen dundrade och planet skakade under oss när farten ökade ännu mer. Jag kramade hans hand så hårt att jag antagligen ströp blodflödet för honom, men jag var alldeles för upptagen med att komma ihåg att andas för att skämmas.

”Jag har kallats för mycket, men ingen har nog sagt *gullig* förut”, sa han och kramade tillbaka när vi lyfte från marken.

”Fråga mig något”, fick jag fram medan alla hemska scenarion man kunde tänka sig flimrade förbi i huvudet. ”Vad som helst.” Pulsen skenade hejvilt.

”Okej.” Han såg fundersam ut. ”Har du någonsin lagt märke till att tallar svajar?”

”Va?”

”Tallar.” Han sneglade på klockan. ”Folk pratar alltid om palmer som svajar, men tallar gör också det. Det är det mest fridfulla jag vet.”

”Tallar, alltså.” Jag log svagt. ”Det har jag aldrig tänkt på.”

”Jovisst. Vilken är din favoritfilm?”

”*Titanic*”, svarade jag automatiskt.

Planet fortsatte sin färd uppåt. Min mage gjorde volter när vi tippade till.

”Allvarligt?”

”Allvarligt.” Jag nickade snabbt. ”Jag menar, det fanns ju helt klart plats för två på den där dörren, men jag älskade allt annat.”

Han skrattade tyst och skakade på huvudet. ”Två minuter kvar.”

”Två minuter”, upprepade jag och försökte andas lugnare. Risken att vara med om en flygolycka var minimal, men ändå satt jag här och höll en vansinnigt snygg främling i handen. Gud. Han måste undra om hissen gick ända upp.

”Vilken är din favorittid på dagen?” frågade han. ”Jag bara distraherar dig nu.”

”Precis när solen går ner”, sa jag. ”Du då?”

”När solen går upp. Jag gillar hur alla möjligheter ligger framför en i början av dagen.”

Han tittade ut över det grå havet utanför fönstret, och jag lutade mig fram för att kika. Jag kunde skymta en del av vingen genom dimman, men allt annat var fortfarande suddigt. Kanske var det lika bra att jag inte såg ner till marken.

Flygplansmotorerna gav ifrån sig ett högt gnällande.

”Vad i ...”, började Nate.

Ljudet av metall som skrapade mot metall fick mitt hjärta att stanna till.

Vingen slets bort i ett hav av eld.